

ba, 9.00 rozesazení do lavic, 9.04 psaní první tabulky, 9.08 konec diktátu, 9.12 psaní druhé tabulky atd.²³⁾ Postupné rozšiřování systému námezdní práce s sebou přinášelo upevnění rozčlenění času: „jestliže se stane, že se dělníci do-
staví déle než čtvrt hodiny po zazvonění...“,²⁴⁾ „ten z pra-
covníků, který bude vyžádán během pracovní doby a za-
mešká tak více než pět minut...“; „ten, kdo nebude u své
práce přesně ve stanovenou dobu“.²⁵⁾ Je tu však i snaha ujis-
tit se o kvalitě využití času: nepřetržitá kontrola, nátlak ze
strany dozorců, potlačení všeho, co by mohlo rozptylovat
a odvádět pozornost; jde tu o ustavení dokonale využitelné-
ho času: „je výslovně zakázáno během práce gesty či jiným
způsobem bavit spolupracovníky, hrát jakékoli hry, jíst,
spát, vyprávět si příběhy či veselé historky“;²⁶⁾ dokonce ani
během přestávky na odpočinek „se nebudou vyprávět žád-
né historky, dobrodružství či vést jiné rozpravy, které by od-
váděly dělníky od jejich práce“; „každému zaměstnanci je
zakázáno pod jakoukoli záminkou nosit do továrny víno
a popíjet je v dílnách“.²⁷⁾ Změřený a zaplacený čas musí být
rovněž časem bez kazů a nečistot, časem dobré kvality, bě-
hem nějž zůstává tělo nepřetržitě využíváno k činnosti.
Přesnost a využitelnost jsou spolu s pravidelností funda-
mentálními ctnostmi disciplinárního času. To však není ta

23) Bally, citováno v R. R. Tronchot, *L'Enseignement mutuel en France*, rukopis dizertační práce, sv. I, s. 221.

24) *Projet de règlement pour la fabrique d'Amboise*, článek 2, Archives nationales f. 12 1301. Je zde upřesněno též všechno, co se týká pracujících s částečným úvazkem.

25) Předběžné ustanovení továrny M. S. Oppenheima, 1809, články 7–8, v J. Hayem, *Mémoires et documents pour revenir à l'histoire du commerce*, 1911.

26) Ustanovení továrny M. S. Oppenheima, článek 16.

27) *Projet de règlement pour la fabrique d'Amboise*, článek 4.

největší novinka. Pro disciplíny jsou charakterističtější jiné postupy.

2. *Časové vypracování úkonu*. Existují například dva způsoby, jak kontrolovat pochod jednotky. Jeden z počátku 17. století: „Navyknout vojáky pochoduující v řadě za sebou nebo v batalionu pochodovat podle rytmu bubnu. Aby toho bylo dosaženo, je třeba vykročit pravou nohou tak, aby se celá jednotka shodla zdvihajíc stejnou nohu ve stejný okamžik.“²⁸⁾ Uprostřed 18. století tu máme již čtyři druhy kroku: „Délka krátkého kroku bude jedna stopa, délka řádného, dvojitého a pochodového kroku bude dvě stopy, to vše měreno od jedné paty k druhé; pokud jde o dobu trvání, ta bude u krátkého a řádného kroku činit jednu vteřinu, během níž je třeba učinit dva kroky při kroku dvojitém; doba trvání jednoho kroku za pochodu bude o něco delší než jedna vteřina. Šikmý krok se provádí v témže prostoru jedné vteřiny; bude mít nejvýše osmnáct palců od jedné paty k druhé... Řádný krok bude prováděn směrem kupředu s hlavou vztyčenou a tělem vzpřímeným, přičemž je třeba udržet se v rovnováze postupně na jedné noze a druhou přesouvat vpřed, podkolení napjaté, špičku nohy poněkud vytočenu vně a dolů, aby nenuceně dosedla na terén, po němž voják musí pochodovat, a klást nohy na zem takovým způsobem, že ji položí naráz, aniž by jí o zem udeřil.“²⁹⁾ Mezi těmito dvěma předpisy byl uveden v činnost nový soubor omezení, jiný stupeň dokonalosti v rozkladu gest a pohybů, jiný způsob přizpůsobení těla časovým příkazům.

To, co definuje nařízení z roku 1766, není časový rozvrh – obecný rámec aktivity; jde spíš o kolektivní a povinný rytmus uložený zvnějšku, o určitý „program“; ten zajišťuje vyprac-

28) L. de Montgommery, *La Milice française*, vyd. z r. 1636, s. 86.

29) *Ordonnance du 1er janvier 1766, pour régler l'exercice de l'infanterie*.

vání samotného úkonu, kontroluje zevnitř jeho průběh a jeho fáze. Je zde přechod od formy výslovného příkazu, který vyměřuje či rytmitizuje pohyby, k osnově, jež je omezuje a podrobuje v celém průběhu jejich zřetězení. Definuje se tu jistý druh anatomicko-chronologického schématu chování. Úkon je rozložen na své prvky; definuje se pozice těla, končetin, kloubů; každému pohybu je přisouzen směr, rozpětí, doba trvání; je předepsán pořádek, v jakém mají následovat. Tělem proniká čas a spolu s ním všechny podrobné způsoby mocenské kontroly.

3. Odtud plyne *zavedení korelace těla a pohybu*. Disciplinární kontrola nesestává pouze z naučení či uložení série definovaných pohybů; ukládá i nejlepší provázání mezi pohybem a celkovým postojem těla, jež je zde podmínkou efektivnosti a rychlosti. Při správném zapojení těla, které umožňuje správné využití času, nesmí nic zahálet či zůstat nevyužito: vše musí být povoláno na podporu požadovaného úkonu. Dobře disciplinované tělo formuje operační kontext i toho nejmenšího pohybu. Správné psaní například předpokládá gymnastiku – celou tu rutinu, jejíž přísný kód investuje tělo vcelku, od špiček nohou po konečky prstů. Je třeba „držet tělo zpříma, mírně pootočené a uvolněné po levé straně, lehce skloněné kupředu tak, že je-li loket položený na stole, brada může být podepřena o dlaň, aniž by to omezovalo rozsah pohledu; levá noha musí být pod stolem posunuta poněkud více dopředu než pravá. Tělo musí být udržováno ve vzdálenosti dvou palců od stolu; neboť nejenže je tak možné psát s větší pohotovostí, ale nic není pro zdraví zhoubnější než osvojit si návyk opírat se žaludkem o stůl; levá paže od lokte až k zápěstí musí být položena na stole. Pravá paže musí být držena podél těla ve vzdálenosti tří palců a vést asi pět palců nad stolem, na nějž musí být kladena lehce. Učitel seznámí žáky s pozicí těla, kterou musejí při psaní dodržovat, a když se od ní odchýlí, bude je opra-

vovat buďto pokynem, anebo jiným nějakým způsobem.“³⁰⁾ Disciplinované tělo je oporou zdatného pohybu.

4. Členění tělo – objekt. Disciplína definuje každý vztah, který musí tělo zaujmout vůči objektu, s nímž manipuluje. Od jednoho k druhému rýsuje pečlivý mechanický převod. „Vzdejte čest zbraní kupředu. Ve třech krocích. Vezměte pušku do pravé ruky, přičemž ji tiskněte k tělu tak, aby byla opřena kolmo k pravému kolenu, konec hlavně ve výši očí, držte ji přitisknutím pravé ruky, přičemž paže je napjata podél těla ve výši opasku. Ve druhé fázi přeneste pušku levou rukou svisle před sebou, hlaveň uprostřed mezi očima, pravou rukou ji uchopíte za pažbu, paže je napjata, lučík opřený o první prst, s levou rukou ve výši zářezu, aby byl palec natažen podél hlavně oproti žlábků. Ve třetí fázi puška opustí levou ruku, která klesne podél stehna, přičemž je puška zdvihána pravou rukou, objímkou vně a proti hrudi, pravá paže do půli napjata, loket přitisknutý k tělu, palec natažen podél objímky, spočívá na prvním šroubu, kohoutek pušky zapřený o první prst, hlaveň v kolmici.“³¹⁾ Zde máme příklad toho, co bychom mohli nazvat instrumentálním kódováním těla. Spočívá v rozložení obecného pohybu na dvě paralelní řady: jednak na řadu tělesných prvků, které mají být užity (pravá dlaň, levá dlaň, jednotlivé prsty obou rukou, koleno, oko, loket atd.), jednak na řadu předmětů, s nimiž má být manipulováno (hlaveň, zářez, kohoutek, šroub atd.); následně jsou obě tyto řady uvedeny do vzájemné korelace podle určitého počtu jednoduchých pohybů (opřít, ohnout atd.); nakonec se fixuje kanonické pořadí, v němž tyto korelace zaujímají přesně určené místo. Tuto povinnou syntax nazývali vojenští teoretici osmnáctého století „manévr“. Tradiční předpis posky-

30) J.-B. de La Salle, *Conduite des écoles chrétiennes*, vyd. z r. 1828, s. 63–64.
Viz obr. č. 8.

31) *Ordonnance du 1er janvier 1766, pour régler l'infanterie*, kap. XI, článek 2.

toval prostor pro jejich explicitní a povinné stanovení. Na veškerý povrch kontaktu mezi tělem a předmětem, kterým manipuluje, se vkrádá moc a připevňuje jedno k druhému. Konstituuje komplexní tělo-zbraň, tělo-nástroj, tělo-stroj. Nacházíme se zde nejdále, jak je to jen možné, od těch forem podrobení, které vyžadují od těla pouze znaky či produkty, formy vyjádření či výsledky práce. Regulace kladená mocí je tu současně zákonem konstrukce operace. A tak se vyjevuje charakter disciplinární moci: je funkcí ani ne tak odejmutí, jako spíš syntézy; nikoli vymáháním produktu, ale spíš donucením ve spojení s aparátem produkce.

5. *Vyčerpávající využití.* Princip, který byl skryt pod rozvrhem času v jeho tradiční formě, byl v zásadě negativní; princip ne-zahálení: je zakázáno mrhat časem, jež Bůh stanovil a člověk splácí; rozvrh času má zažehnat nebezpečí, že bude promarněn – zabránit morálnímu provinění i ekonomické nepoctivosti. Disciplína oproti tomu organizuje pozitivní ekonomii; klade princip teoreticky stále rostoucího využití času; jde o to vytěžit z času stále více upotřebitelných okamžiků a z každého okamžiku stále více využitelných sil. To znamená, že je třeba pokoušet se zintenzivnit využití toho nejmenšího okamžiku, jako kdyby byl čas, ve své skutečné fragmentarizaci, nevyčerpateľný či jako kdyby, přinejmenším při stále detailnějším vnitřním uspořádání, bylo možné postupovat k ideálnímu bodu, kde se maximální rychlost střetne s maximální efektivitou. Právě tato technika byla zapojena ve slavných nařízeních pruské infanterie, jež po vítězstvích Friedricha II.³²⁾ napodobovala celá Evropa: čím jemně-

32) Úspěch pruských sil lze připsat „pouze výtečnosti jejich disciplíny a jejich výcviku; volba způsobu výcviku tedy není věc lhostejná; v Prusku se v tomto ohledu pracuje již čtyřicet let s neustálým zúročením výsledků“ (Maršál de Saxe, „Lettre au comte d'Argenson“, 25. února 1750, Arsenal, ms. 2701 a *Les Rêveries*, 1756, díl II, s. 249). Viz rovněž obr. č. 3 a 4.

ji je rozložen čas, čím více jsou jeho úseky rozmnoženy, čím lépe se oddělí v rozptýlení svých vnitřních prvků pod dohledem, jenž je řídí, tím více lze urychlit operaci či ji přinejmenším řídit v souladu s optimální rychlostí; odtud ona regulace času, která se stala tak významnou v armádě a která se takovou musí stát i ve veškeré technologii lidské aktivity: nařízení pruské armády z roku 1743 předpokládá šest fází pro uchopení zbraně v pohotovosti, čtyři fáze pro její odložení, třináct pro nasazení na rameno do polohy hlavní k zemi atd. Škola se vzájemným vyučováním žáků byla pomocí jiných prostředků také vybavena aparátem pro zintenzivnění využití času; její organizace dovolovala obrátit lineární a postupný charakter vyučování učitelem: řídila kontrapunkt operací, které byly prováděny současně odlišnými skupinami žáků, vedenými instruktory a asistenty, takže každý okamžik, který uběhl, byl zaplněn mnoha různými, avšak uspořádanými aktivitami; a na druhé straně rytmus, určený signály, písknutím, příkazy, ukládal všem časové normy, jež měly za úkol zároveň urychlovat proces učení a vyzdvihovat rychlost jakožto ctnost;³³⁾ „jediným cílem těchto příkazů je... navyknout děti za pomoci rychlosti snížit, jak to jen bude možné, ztrátu času, ke které dochází při přechodu od jedné činnosti k druhé“.³⁴⁾

Skrze tuto techniku podrobení se začíná formovat nový předmět; pomalu nastupuje tělo mechanické – tělo složené

33) Cvičení v psaní: „...9. Ruce na kolena. Tento příkaz je doprovázen jedním zazvoněním; 10. ruce na stůl, hlava vzhůru; 11. vyčistěte tabulky: všichni si vyčistí tabulky tak, že je trochu nasliní, nebo lépe okrajem hadříku; 12. ukažte tabulky; 13. pověření žáci, proveďte prohlídky. Prohlédnou tabulky nejprve přidělených zástupců a poté celé jejich lavice. Přidělení zástupci pak zkontrolují celou lavici a všichni se vrátí na svá místa.“

34) Samuel Bernard, *Zpráva z 30. října 1816 ve Společnosti vzájemného vyučování*.

z pevných částí a určované pohyby, jehož obraz po dlouhou dobu pronásledoval ty, kteří snili o dokonalé disciplíně. Tento nový objekt je přirozené tělo, nositel sil a sídlo trvání; je to tělo příhodné k specifickým činnostem, jež mají svůj řád, svůj čas, své vnitřní podmínky, své konstituující prvky. Jak se tělo stává terčem těchto nových mechanismů moci, nabízí se i novým formám vědění. Je to spíš tělo pokusné než tělo spekulativní fyziky; spíš tělo manipulované autoritou než prostoupené živoucími pohnutkami; tělo výcviku k užitku, a nikoli mechanické racionality, tělo, ve kterém se nicméně ohlašuje jistý počet přirozených požadavků a funkcionálních omezení. Guibert ve své kritice, kterou mířil na výhradně umělé manévry, objevuje právě toto tělo. Ve cvičení, které mu ukládá a na kterém trvá, zobrazuje tělo své podstatné korelace a spontánně odmítá to, co je s ním neslučitelné: „Vstoupíme-li do většiny z našich výcvikových škol, uvidíme všechny ty nešťastné vojáky ve vynucených a násilných pozicích, uvidíme všechny jejich svaly kontrahované, oběh krve přerušeny... Prostudujme záměry přírody a konstrukci lidského těla a nalezneme pozici a konání, jaké příroda sama vojákovi jasně předepisuje. Hlava musí být držena zpříma, odkloněna od ramen, kolmo uprostřed mezi nimi. Nesmí být natočena ani napravo, ani nalevo, neboť vzhledem k souvislosti mezi krčními obratli a lopatkou, k níž jsou připojeny, se žádný z nich nemůže pohybovat dokola, aniž by lehce nepůsobil na jedné straně, přičemž pohne jednou částí ramene, takže tělo již není postaveno kolmo, voják již nemůže pochodovat přímo kupředu ani sloužit jako bod pro vyrovnání řady... Kyčelní kost, kterou nařízení označuje jako bod, o nějž se má opírat konec pažby, není u všech mužů umístěna stejně, puška tedy musí být u jedněch opřena poněkud napravo, u druhých více nalevo. Ze stejné příčiny nestejnosti struktury musí být chránič spouště přitisknut více či méně těsně k tělu podle

toho, zda je vnější část vojákova ramene více či méně svalnatá atd.“³⁵⁾

Viděli jsme, jak procedury disciplinárního rozdělení získaly své místo mezi soudobými technikami klasifikace a zařazování do tabulky; také však to, jak sem zavedly specifický problém jednotlivců a mnohostí. Podobně disciplinární kontroly činnosti zaujímají své místo mezi všemi teoretickými či praktickými výzkumy přirozené mašinerie těl; začínají zde však odhalovat specifické procesy; chování a jeho požadavky organizace postupně nahrazují jednoduchou fyziku pohybu. Tělo, u něhož je vyžadována poslušnost až do jeho detailních operací, oponuje a ukazuje podmínky vlastního fungování organismu. Disciplinární moc má jako protějšek individualitu, jež není pouze analytická a „celulární“, nýbrž i přirozená a „organická“.

Organizace vznikání

Edikt, který v roce 1667 zakládal manufakturu Gobelins, předpokládal organizaci typu školy. Šedesát dětí, kterým bylo uděleno stipendium, muselo být vybráno superintendantem královských paláců. Byly svěřeny na určitou dobu učitelům, jenž byli povinni zajistit „jejich výchovu a vzdělání“, později vstoupily do učení k různým mistrům tapiserií v manufaktuře (kteří z tohoto titulu dostávali náhradu vypočítanou ze stipendií žáků); po šesti letech učení, čtyřech letech služby a kvalifikační zkoušce získaly právo „založit a provozovat obchod s dílnou“ v kterémkoli městě království. Nacházíme zde charakteristiky, jež jsou vlastní korporativnímu učňovství: vztah současně individuální a celkové závislosti

35) J. A. Guibert, *Essai général de tactique*, 1772, díl I, s. 21–22.

na mistrovi; statutární průběh učení, které je zakončeno kvalifikační zkouškou, avšak které není rozčleněno podle přesného programu; obecná směna mezi mistrem, který musí předávat své znalosti, a učněm, který musí poskytovat své služby, pomoc a často i placenou náhradu. Forma služby v domácnosti je kombinována s přenosem znalostí.³⁶⁾ V roce 1737 je ediktem organizována škola kreslení pro učně v Gobelins; není určena k tomu, aby nahradila učení u dílenských mistrů, nýbrž aby je doplnila. Zahrnuje v sobě totiž úplně jiné uspořádání času. Dvě hodiny denně vyjma nedělí a svátků se žáci setkávají ve škole. Je prováděn nástup s čtením prezence podle seznamu vyvěšeného na zdi; absence jsou zaznamenávány do registru. Škola byla rozdělena do tří tříd. První byla pro ty, kteří neměli o kreslení ani ponětí; bylo jim uloženo, aby kopírovali více či méně obtížné modely podle svých schopností. Druhá třída byla určena „těm, kteří si již osvojili nějaké principy“ nebo kteří prošli třídou první; ti museli reprodukovat obrazy „na pohled a bez toho, aby si připravovali náčrty“, avšak věnovali se pouze kresbě. Ve třetí třídě se učili barvám, pracovali s pastely, byli uváděni do teorie i praxe barvení látek. Žáci plnili pravidelně individuální úkoly; každé z jejich cvičení, označené jménem autora a datem provedení, bylo odevzdáno do rukou profesora; nejlepší byla odměněna; shromážděna koncem roku a porovnána mezi sebou dovolovala tato cvičení stanovit dosažený pokrok, skutečnou hodnotu a relativní umístění každého žáka; určovali se tak ti, kteří mohli postoupit do vyšší třídy. Hlavní kniha v držení profesorů a jejich pomocníků zaznamená-

36) Toto směřování se jasně ukazuje v některých klauzulích učební smlouvy: mistr je povinen předávat svému žákovi – výměnou za jeho peníze a práci – všechny své znalosti, aniž by před ním cokoli tajil; jinak podléhá trestu pokuty. Viz například F. Grosrenaud, *La Corporation ouvrière à Besançon*, 1907, s. 62.

vala den po dni chování žáků a vše, co se ve škole přihodilo; byla periodicky podrobována inspekci.³⁷⁾

Škola Gobelins je jen příkladem významného fenoménu – rozvoje, ke kterému došlo v klasické době, nové techniky pro nakládání s časem singulárních existencí; pro regulování času, těl a sil; pro zajišťování kumulace doby práce; a pro převádění plynutí uběhlého času na stále vzrůstající zisk či využití. Jak kapitalizovat čas jedinců, jak jej akumulovat v každém z nich, v jejich tělech, v jejich silách či v jejich schopnostech, a to způsobem, jenž by byl přijatelný pro využití a kontrolu? Jak organizovat pracovní dobu, aby to bylo výnosné? Disciplíny, které analyzují prostor, které rozkládají a znovu skládají činnosti, musí být také pochopeny jako aparáty pro sčítání a kapitalizování času, a to čtyřmi postupy, které ve vši jasnosti ukazují vojenská organizace.

1. Rozdělit dobu na segmenty, následující či paralelní, z nichž každý musí končit ve stanovený okamžik. Například oddělit čas pro formování a dobu pro praktické cvičení; nesměšovat výuku rekrutů a cvičení veteránů; otevřít oddělené vojenské školy pro službu v armádě (založení školy v Paříži v roce 1764, založení dvanácti škol v provinciích v roce 1776); rekrutovat vojáky z povolání v co nejmladším věku, brát děti, „nechat je adoptovat státem, vychovávat je ve speciálních školách“;³⁸⁾ naučit je postupně postoji, poté pochodování, poté zacházení se zbraněmi, poté střelbě a postoupit od jedné činnosti k druhé, jen když je ta předcházející dokonale zvládnuta: „jednou z principiálních chyb je ukazovat vojákovi všechna cvičení naráz“;³⁹⁾ zkrátka rozložit čas do separovaných a přizpůsobených procedur. 2. Organizovat tyto proce-

37) Viz E. Gerspach, *La Manufacture des Gobelins*, 1892.

38) To byl projekt J. Servana, *Le Soldat citoyen*, 1780, s. 456.

39) Nařízení z r. 1743 o pruské infanterii, Arsenal, ms. 4076.

dury podle analytického schématu – jako následnosti co možná nejjednodušších prvků, které se kombinují se vzrůstající komplexností. To předpokládá, že vyučování opustí princip analogického opakování. V 16. století spočívalo vojenské cvičení především v napodobování celé bitvy nebo její části a obecně ve zvyšování zručnosti a síly vojáka;⁴⁰⁾ v 18. století se výcvik „manuálního“ řídí principem „elementárního“ a nikoli již „exemplárního“: jednoduchá gesta – pozice prstů, ohnutí nohy, pohyb paží –, jež jsou nanejvýš základními prvky užitečného jednání a které navíc zajišťují obecný výcvik síly, zručnosti a poslušnosti. 3. Finalizovat tyto časové segmenty, určit pevně termín jejich dokončení vyznačeného zkouškou, jež má trojí funkci; jednak ukazuje, zda subjekt dosáhl předepsané úrovně, jednak zaručuje srovnatelnost jeho výcviku s ostatními a nakonec diferencuje schopnosti každého jednotlivého individua. Když četaři, desátníci atd. „pověření úkolem vést druhé nabydou přesvědčení, že někdo z nich dosáhl úrovně vyžadované k tomu, aby postoupil do první třídy, předvedou jej nejprve důstojníkům své roty a ti ho pozorně přezkoušejí; není-li pak ještě dostatečně vy-cvičen, jeho přijetí odmítnou; jestliže se jim naopak představovaný muž zdá v daném případě způsobilý k přijetí, řčení důstojníci jej sami navrhnou velícímu důstojníkovi regimentu, který jej přijme, uzná-li to za vhodné, a nechá jej přezkoušet důstojníky velitelství. Seběmenší chyby stačí k tomu, aby byl odmítnut, a nikdo nebude moci postoupit z druhé třídy do první, aniž by podstoupil zkoušku první třídy“.⁴¹⁾

40) F. de la Noue doporučoval na konci 16. století vytvoření vojenských akademií, přičemž žádal, aby se zde voják učil „vést koně, užívati kord v kabátci a, maje dalších zbraní, šermovat, provádět cvičení či skákat; je-li připojeno i plavání a zápas, jest tak dokonce ještě lépe, neboť vše to činí člověka ještě zdatnějším a odolnějším“. *Discours politiques et militaires*, vydání z r. 1614, s. 181–182.

4. Uspořádat řady řad; předepsat každému, podle dosažené úrovně a podle jeho služebního stáří, odpovídající druh cvičení; společná cvičení mají diferencující úlohu a každá diferenciaci s sebou přináší speciální cvičení. Na konci každé řady začínají řady jiné, rozvětvují se a vytvářejí pododdělení. Takto je každé individuum zachyceno v časové řadě, která specificky definuje jeho úroveň či postavení. Je to disciplinární polyfonie cvičení: „Vojáci druhé třídy budou každé ráno cvičeni četaři, desátníky, *anspessades*, vojáky první třídy... Vojáci první třídy budou cvičeni každou neděli velitelem družstva... desátníci a *anspessades* budou cvičeni každé úterý odpoledne seržanty jejich oddílu a ti budou cvičeni každého 2., 12. a 22. daného měsíce odpoledne důstojníky velitelství.“⁴²⁾

Tento disciplinární čas je rovněž postupně ukládán pedagogické praxi – specifikuje se čas výcviku a ten se odděluje od času dospívání, od času dosažení povolání; zřizují se rozličná stadia oddělená od sebe postupnými zkouškami; určují se programy, jež se musejí odvíjet v souladu s jednotlivým stupněm a které obsahují cvičení vzrůstající obtížnosti; jednotlivci se klasifikují podle způsobu, jímž prošli těmito řadami. Za „iniciální“ čas tradičního vyučení (čas obecný, řízený samotným mistrem a završený jedinou zkouškou) dosadil disciplinární čas své multiplikované a postupné řady. Utváří se celá analytická pedagogika, velice úzkostlivá ve svém detailu (rozkládá vyučované předměty až na jejich nejjednodušší prvky, hierarchizuje v úzkých stupních každou fázi vývoje) a také velmi předčasně vyspělá ve své historii (široce anticipuje genetické analýzy ideologů, jímž byla, jak se zdá, technickým mo-

41) *Instruction par l'exercice de l'infanterie*, 14. května 1754.

42) *Tamtéž*. (*Anspessade* – označení pro šlechtice sloužícího v 16. a 17. století u francouzské pěchoty. Pozn. překl.)

delem). Na samém počátku 18. století požadoval Demia, aby se výuka čtení rozdělila na sedm úrovní: první pro ty, kteří se učí poznávat písmena, druhá pro ty, kteří se učí je vyslovovat, třetí pro ty, kteří se učí spojovat je do slabik a tvořit tak slova, čtvrtá pro ty, kteří čtou latinsky celé věty nebo od interpunkce k interpunkci, pátá pro ty, kteří začínají číst francouzsky, šestá pro ty, kteří jsou ve čtení pokročilí, a sedmá pro ty, kteří jsou schopni číst manuskripty. Avšak v případě, že je žáků velký počet, je třeba zavést ještě podrozdělení; první třída by měla obsahovat čtyři pásma: první pro ty, kteří se učí „jednoduchá písmena“; druhé pro ty, kteří se učí písmena složená; třetí pro ty, kteří se učí písmena stažená (â, ê...); poslední pro ty, kteří se učí písmena zdvojená (ff, ss, tt, st). Druhá třída by byla rozdělena do tří pásem: první pro ty, kteří „předčítají každé písmeno zvlášť předtím, než vysloví slabiku D. O., DO“; další pro ty, kteří „vyslovují ty nejnáročnější slabiky, jako jsou *bant*, *brand*, *spinx*“, atd.⁴³⁾ Každá úroveň v kombinatorice prvků se musí vepsat do rámce velké časové řady, která je zároveň přirozeným pochodem ducha a kódem vzdělávacích procedur.

„Seřazení“ na sebe navazujících aktivit dovoluje úplné pohlcení časového průběhu mocí: je tu možnost detailní kontroly a konkrétního zásahu (rozdělení, korekce, potrestání, eliminace) v kterémkoli okamžiku; možnost charakterizovat, a tedy využívat jednotlivce v souladu s úrovní, které dosáhli v řadách, jimiž prošli; možnost akumulovat čas a činnost, znovu se k nim vracet, totalizovat je a využívat je v závěrečném hodnocení, jež vyjadřuje konečnou schopnost jedince. Časové rozdělení se spojuje dohromady, aby bylo dosaženo zisku, a tím i vlády nad časovým trváním, jež by jinak unikalo. Moc se člení přesně podle času; zajišťuje přitom jeho kontrolu a ručí za jeho využití.

43) Ch. Demia, *Règlement pour les écoles de la ville de Lyon*, 1716, s. 19–20.

Disciplinární procedury vedly k odhalení času lineárního, v němž se okamžiky integrují jeden za druhým a který se orientuje vstříc konečnému a pevnému bodu. Je to vlastně čas „evoluční“. Je však třeba si připomenout, že ve stejném okamžiku objevily administrativní a ekonomické techniky kontroly sociální čas řadového, orientovaného a akumulativního typu: šlo o objev evoluce ve smyslu „pokroku“. Disciplinární techniky umožnily, aby se objevily individuální řady: šlo o objev evoluce ve smyslu „geneze“. Tyto dva velké „objevy“ 18. století, pokrok společností a geneze individuí, byly patrně ve vzájemném vztahu s novými technikami moci, či přesněji s novými způsoby organizace nakládání s časem a s jeho využíváním, prostřednictvím segmentarizace, seřazení, syntézy a totalizace. Makro- a mikrofyzika moci umožnily ne snad vynalezení historie (té nebylo po dlouhou dobu vůbec třeba), nýbrž integraci časové, jednotlicí, spojitě, kumulativní dimenze do provádění kontrol a praxe ovládání. „Evoluční“ dějinnost, která se poté ustavila – a to tak důkladně, že je ještě dnes pro mnohé samozřejmostí –, je spjata s jedním způsobem fungování moci. Není pochyb, že vše jako „historická paměť“ kronik, genealogií, hrdinských činů, panování vládců a jejich činů bylo po dlouhou dobu svázáno se zcela jiným druhem moci. S novými způsoby podrobení má „dynamičnost“ spojitých evolucí tendenci nahradit „dynastičnost“ okázalých událostí.

V každém případě se malé časové kontinuum geneze individuality zdá být, jako individuální cela, účinkem a objektem disciplíny. A v centru tohoto seřazení času nalézáme proceduru, která je pro něj tím, čím bylo uspořádání do tabulky pro rozdělení jedinců v prostoru a jejich celulární rozčlenění; nebo dále tím, čím byl „manévr“ pro ekonomii jednání a organickou kontrolu. Touto procedurou je „cvičení“. Cvičení je technika, skrze niž jsou tělům kladeny úkoly zároveň opakované a rozlišené, vždy ale stupňované. Jakmile se chování

usměrňuje vstříc konečnému stavu, cvičení umožňuje opakovanou charakterizaci jedince jednak vzhledem k tomuto konečnému stavu, jednak vzhledem k ostatním jedincům nebo vzhledem k určitému typu průběhu. Tak zajišťuje formou kontinuity a nátlaku vývoj, pozorování, klasifikaci. Než cvičení přijalo tuto striktně disciplinární formu, mělo svou dlouhou historii: nalezneme je ve vojenských, náboženských či univerzitních praktikách, ať už jako iniciační rituál, přípravný ceremoniál, divadelní generálku či prostě zkoušku. Jeho lineární organizace, pokroková spojitost, jeho genetické rozvinutí v čase jsou přinejmenším v armádě a ve škole uvedeny později, a mají bezpochyby náboženský původ. V každém případě se idea školního „programu“, který by sledoval dítě až do konce jeho vzdělávání a který zahrnoval rok od roku, měsíc po měsíci cvičení vzrůstající komplexnosti, poprvé objevila, jak se zdá, v náboženské komunitě Bratrů společného života.⁴⁴⁾ Silně inspirováni Ruysbroekem a porýnskou mystikou transponovali jednu z částí duchovních technik do vzdělávání – a to nejen do vzdělávání mnichů, nýbrž i učitelů a obchodníků: téma dokonalosti, k níž příkladný mistr vede svého žáka, se u nich stalo tématem autoritářského zdokonalování žáků učitelem; čím dál tím přísnější cvičení, jež předpokládal asketický život, se stala úlohami se vzrůstající komplexností, jež vyznačují pokroky v dosahování vědění a dobrého chování; úsilí celého společenství o spasení se stalo kolektivní a nepřetržitou soutěží jednotlivců, kteří jsou klasifikováni na základě vzájemného vztahu. Byly to patrně procedury života ve společenství a úsilí o spasení, jež se staly prvotním jádrem metod určených k produkování schopností individuálně charakteristických, avšak kolektivně uži-

44) Viz G. Codina Meir, *Aux sources de la pédagogie des Jésuites*, 1968, s. 160n.

tečných.⁴⁵⁾ Ve své mystické či asketické formě bylo cvičení způsobem organizování pozemského času při dobývání spásy. Krok za krokem došlo v průběhu dějin západu k převrácení jeho smyslu, nicméně zachovalo si některé ze svých charakteristických rysů: sloužilo k hospodaření s časem života, k jeho shromažďování v užitečné formě a k vykonávání moci nad lidmi pomocí takto uspořádaného času. Poté co se cvičení stalo prvkem v politické technologii těla a trvání, nesměruje již mimo tento svět; naopak, směřuje k podrobení, které se nikde nezastaví.

Kompozice sil

„Začněme vyvrácením starého předsudku, podle kterého platí, že lze zvýšit sílu vojska posílením jeho hloubky. Všechny fyzikální zákony se stanou chimérami, pokud se je snažíme přizpůsobit taktice.“⁴⁶⁾ Od konce 17. století bylo technickým problémem infanterie osvobodit se od modelu fyziky

45) Prostřednictvím škol v Liège, Devenportu, Zwolle a Weselu; a rovněž díky Jeanu Sturmovi a jeho pamětem z roku 1538 o organizaci gymnázia ve Štrasburku. Viz *Bulletin de la société d'histoire de protestantisme*, díl XXV, s. 499–505.

Poznamenejme, že vztahy mezi armádou, náboženskou organizací a pedagogikou jsou velice komplexní. „Dekurie“, jednotka římské armády, se objevuje v benediktinských klášterech jako pracovní jednotka a nepochybně i jako jednotka dohlížení. Bratři společného života si ji vypůjčili a upravili ve své pedagogické organizaci: žáci byli seskupeni po deseti. Tuto jednotku převzali jezuité do scénografie svých kolejí, přičemž zde znovu zavedli vojenský model. Avšak dekurie byla zrušena ve prospěch ještě militantnějšího schématu s řadami, kolonami, liniemi.

46) J. A. de Guibert, *Essai général de tactique*, 1772, díl I, s. 18. Popravdě řečeno, tento starý problém přišel znovu na pořad dne v 18. století z důvodů ekonomických a technických, jak ještě uvidíme; „předsu-

masy. Vyzbrojeno píkami a mušketami – dlouhými, nepřesnými, které příliš nedovolovaly vyhledat cíl a zamířit – bylo takové mužstvo používáno jednou jako projektil, jednou jako hradba či pevnost: „obávaná infanterie španělské armády“; k rozmístění vojáků v této mase docházelo především podle jejich služebního stáří a jejich udatnosti; uprostřed, s úkolem tvořit hmotu a objem, dodávat tělesu hustotu, byli ti největší nováčci; vpředu, v rozích a po stranách ti nejstatečnější nebo ti, kteří byli vyhlášeni jako nejzručnější vojáci. V průběhu klasické epochy se odehrál celý soubor jemných rozčlenění. Jednotka – regiment, batalion, oddíl, o něco později „divize“⁴⁷⁾ – se stala jakýmsi strojem s množstvím součástí, které se přesouvají jedny ve vztahu k druhým tak, aby dospěly do jisté konfigurace a dosáhly specifického cíle. Jaké byly příčiny této proměny? Některé z nich byly ekonomické: učinit každého jednotlivce užitečným a výcvik, vydržování a vyzbrojení armády rentabilním; dodat každému jednotlivému vojákovi, té dokonalé jednotce, maximum účinnosti. Tyto ekonomické důvody se ovšem mohly stát určujícími pouze společně s technologickou transformací, s vynálezem pušky:⁴⁸⁾ puška, přesnější a rychlejší než mušketa, zhodnocovala zručnost vojáka; schopnější zasáhnout vybraný cíl dovolovala zužitkovat palebnou sílu na individuální úrovni; a naopak z každého vojáka učinila možný terč a vyžadovala tak mnohem větší mobilitu; přivodila tedy vymizení techniky mas ve prospěch umění, jež rozmisťovalo jednotky a muže podél rozsáhlých, relativně pružných a mo-

dek“ v této otázce bude diskutován mnohem častěji, a to nejen samotným Guibertem (ale i jeho současníky Folardem, Pirehem, Mesnil-Durandem).

47) Ve smyslu, v jakém byl tento termín užíván po roce 1759.

48) Změny, které vedly k všeobecnému rozšíření pušky, lze datovat zhruba bitvou u Steinkerque (1699).

bilních linií. Odtud potřeba objevit celou prokalkulovanou praxi týkající se umístění jednotlivců i kolektivů, přemísťování skupin i izolovaných prvků, změn pozice, přechodu od jednoho uspořádání k jinému; zkrátka vynalézt mechanismus, jehož principem již nebyla mobilní anebo imobilní masa, nýbrž geometrie oddělitelných segmentů, jejichž základní jednotkou je mobilní voják se svou puškou;⁴⁹⁾ a pod úrovní vojáka samého jsou bezpochyby ještě jeho nejjemnější pohyby, čas jeho elementárních činností, fragmenty prostoru, který zaujímá nebo kterým prochází.

Tytéž problémy se objevují při konstituování výrobní síly, jejíž účinek musí být vyšší než souhrn elementárních sil, z nichž se skládá: „Ať kombinovaný pracovní den dosahuje této vyšší produktivity zmnožením mechanické produktivity práce, rozšířením činnosti dělníka v prostoru nebo zúžením pole výroby ve vztahu k měřítku produkce, mobilizací většího množství práce v kritickém okamžiku..., specifická výrobní síla kombinovaného pracovního dne je společenská síla práce či síla společenské práce. Vzniká z kooperace samé.“⁵⁰⁾

Tak se objevil nový požadavek, na který musela disciplína odpovědět: zkonstruovat stroj, jehož účinek bude maximalizován sladěným rozčleněním na elementární části,

49) O tomto významu geometrie viz J. de Beausorbe: „Válečná věda je povýtce geometrická... Uspořádání batalionu a eskadrony po celé frontě a na takové výši je důsledkem jediné doposud opomíjené, přesto však hluboké geometrie.“ (*Commentaires sur les défenses des places*, 1757, díl II, s. 307.)

50) K. Marx, *Kapitál*, kniha I, 4. oddíl, kapitola XI, Kooperace (české vyd. 1954, s. 354–355). Marx trvá v několika případech na analogii mezi problémy rozdělení práce a problémy vojenské taktiky. Například: „Tak jako se útočná síla jízdní eskadrony či síla odporu jízdního regimentu podstatně liší od síly sumy jedinců..., tak se také suma mechanických sil izolovaných dělníků liší od mechanické síly, která se vyvíjí, když pracují společně a současně na jedné nedělené operaci.“ (*Tamtéž*, s. 350–351.)

z nichž je sestaven. Disciplína již není prostým uměním rozmístění těl, vydobyť a akumulace jejich času, nýbrž sestavování sil tak, aby bylo dosaženo účinného stroje. Tento požadavek je vyjádřen několika způsoby.

1. Jednotlivé tělo se stává prvkem, který lze umístit, přesouvat a členit v souvislosti s druhými. Jeho udatnost či jeho síla již nejsou principiální proměnné, které je definují; těmi jsou místo, které zaujímá, interval, který pokrývá, jeho pravidelnost, pořádek, podle nichž provádí své přesuny. Muž ve zbrani je především spíš fragmentem mobilního prostoru než odvážným či čestným člověkem. Takto charakterizuje vojáka Guibert: „Když je ve zbrani, zabírá o dvě stopy více ve svém vnějším průměru, to jest zaujímá od jednoho konce k druhému a dokola o jednu stopu více, než je jeho největší šíře, měřeno od hrudi k ramenům, pročez je třeba přidat jednu stopu při skutečném rozestupu mezi ním a následujícím mužem; to dává na každého vojáka dvě stopy ve všech směrech a naznačuje to, že mužstvo infanterie zaujímá v bitvě, jak ve směru frontové linie, tak směrem do hloubky, tolik stop, kolik má šířku.“⁵¹⁾ Zde vidíme funkcionální redukci těla. Také však začlenění těla-segmentu do celkové sestavy, podle níž se artikuluje. Voják, jehož tělo je cvičeno k tomu, aby fungovalo část po části v určených operacích, musí naopak na jiné rovině tvořit prvek mechanismu. Vojáci jsou cvičeni nejprve „jeden za druhým, poté po dvou, následně ve větším počtu... Zpozorujete, že pokud byli při zacházení se zbraněmi vojáci cvičeni odděleně, budou v tom pokračovat po dvou a budou si vzájemně vyměňovat místa, takže ten, který je vlevo, se učí řídit se podle toho, který je vpravo.“⁵²⁾ Tělo se konstituuje jako součástka multisegmentárního stroje.

51) J. A. Guibert, *Essai général de tactique*, 1772, díl I, s. 27.

52) Nařízení o výcviku infanterie, 6. května 1755.

2. Součástkami tohoto stroje jsou rovněž rozličné časové řady, které musí disciplína kombinovat, aby vytvářela složený čas. Čas jedněch se musí přizpůsobit času druhých tak, aby mohlo být z každého jednotlivě vydobyto a do optimálního výsledku zakombinováno co největší množství sil. Takto snil Servan o vojenském stroji, který by pokryl celé teritorium národa a v němž by byl každý zaměstnán bez přerušení, avšak rozdílným způsobem v souladu s vývojovým prvkem, s genetickou sekvencí, ve které by se právě nacházel. Vojenský život by začínal v nejtělejší věku, kdy by děti byly vyučovány ve „vojenském duchu“ povolání, kterým je vojenská služba; ve stejném duchu by byl takový život i završen, když by veteráni, až do svých posledních dní, vyučovali děti, prováděli manévry s rekruty, předsedali cvičení vojáků, dohlíželi nad nimi, když by vykonávali veřejně prospěšné práce a konečně také zajišťovali pořádek v zemi, zatímco vojsko by válčilo na hranicích. Neexistuje jediný okamžik v životě, kdy by nebylo možné dobývat síly za předpokladu, že je umíme odlišovat a kombinovat je s jinými. Stejným způsobem lze odkázat na velké dílny, v nichž jsou zaměstnáni starci a děti; jde o to, že existují určité elementární činnosti, pro něž není nezbytné využívat dělníky, kteří mají dostatek jiných schopností; nadto představují poměrně levnou pracovní sílu; a konečně pokud pracují, není již třeba nikoho, kdo by se o ně staral: „Pracovité lidstvo,“ prohlásil jeden daňový výběrčí ohledně jistého podniku v Angers, „ve věku od deseti let až po úplné stáří, může v této manufaktuře nalézt prostředky proti zahálce a proti bídě, která z ní vyplývá.“⁵³⁾ Bylo to ovšem bezpochyby základní vzdělání, ve kterém toto přizpůsobení odlišných chronologií proběhlo v nejsubtilnější formě. Od 17. století až po uvedení Lancasterovy metody na počátku 19. století byl kolečko po kolečku sestro-

53) Harvouin, Zpráva o generalitě v Tours; v P. Marchegay, *Archives d'Anjou*, 1850, díl II, s. 360.

jen komplexní hodinový strojek školy se vzájemným vyučováním: nejprve byl nejstarším žákům svěřen úkol prostého dohlížení, později kontrolování práce, ještě později i vyučování; nakonec tak byl všechen čas všech žáků vyplněn buď vyučováním, nebo učením se. Škola se stala strojem na učení, kde jsou každé dítě, každá úroveň a každý okamžik, jsou-li kombinovány, jak je třeba, nepřetržitě využívány v obecném procesu vyučování. Jeden z významných obhájců škol se vzájemným vyučováním nám předvádí onen pokrok: „Ve škole, ve které je 360 dětí, by učitel, který by chtěl vést každého žáka jednotlivě v průběhu tříhodinového vyučování, mohl každému věnovat pouze půl minuty. Pomocí nové metody píše, čte a počítá po dobu dvou a půl hodiny každý z 360 žáků.“⁵⁴⁾

3. Tato pečlivě vyměřená kombinace sil vyžaduje přesný systém řízení. Veškerá činnost disciplinovaného jedince musí být rozfázována a podporována přísnými rozkazy, jejichž účinnost záleží ve stručnosti a jasnosti; řád nemusí být vysvětlován ani formulován; jeho úkolem je, a to mu postačuje, uvést v činnost žádoucí chování. Vztah mezi mistrem disciplíny a tím, kdo je mu podřízen, je vztah signalizace: nejde o to porozumět rozkazu, nýbrž o to zachytit signál a ihned na něj reagovat podle více či méně umělého, předem stanoveného kódu. Umístit tělo do malého světa signálů, z nichž ke každému je připojena povinná a jednoznačná odpověď, to je technika výcviku, která „ze všeho despoticky vylučuje jakoukoli reprezentaci i ten nejtišší šepot“; disciplinovaný voják „začíná poslouchat cokoli, co se mu přikáže; jeho poslušnost je pohotová a slepá; náznak neposlušnosti či drobné zpoždění by byly zločinem“.⁵⁵⁾ Výcvik školáků musí probíhat stejným způsobem: několik slov, žádné vysvětlování, té-

54) Samuel Bernard, *Zpráva z 30. října 1816 ve Společnosti vzájemného vyučování*.

55) L. de Boussanelle, *Le Bon Militaire*, 1770, s. 2.

měř naprosté ticho přerušované jen několika signály – zazvoněním, tlesknutím dlaněmi, gestem, pouhým pohledem učitele nebo třeba tím malým dřevěným zařízením, které užívali bratři v křesťanských školách; nazývalo se „signál“, jímž bylo v pravém smyslu slova, a ve své mechanické stručnosti bylo určeno k tomu, aby současně přenášelo techniku přikazování a morálku poslušnosti. „Prvním a zásadním užitkem ‚signálu‘ bylo, že naráz soustředil pohledy všech žáků na učitele a upoutal jejich pozornost k tomu, s čím je hodlal seznámit. Kdykoli chce učitel získat pozornost žáků a nechat je přerušit všechna cvičení, udeří jednou na ‚signál‘. Kdykoli dobrý školák zaslechne zvuk ‚signálu‘, představí si, že zaslechl hlas svého učitele, nebo ještě lépe samotný hlas boží, jenž jej volá jménem. Vžije se tak do pocitu mladého Samuela, řka spolu s ním z hloubi své duše: ‚Pane, zde jsem.‘“ Žák se bude muset naučit kód signálů a na každý z nich automaticky odpovédět. „Po skončení modlitby učitel jednou udeří na ‚signál‘ a obrací se k žáku, který má číst, dá mu tak znamení, aby začal. Chce-li přerušit žáka, jenž čte, udeří jednou na ‚signál‘... Chce-li dát znamení tomu, kdo špatně přečetl písmeno, slabiku či slovo, aby je opakoval, udeří dvakrát po sobě na ‚signál‘. Jestliže žák poté, co se měl opravit, nezačal znovu u slova, které špatně přečetl, poněvadž již přečetl několik dalších slov, učitel udeří třikrát následně po sobě, aby dal znamení, že žák se má ve čtení vrátit, a pokračuje v těchto znameních až do okamžiku, kde školák dospěje ke slabice či ke slovu, ve kterém předtím chyboval.“⁵⁶⁾ Škola se vzájemným vyučováním si ještě více přisadí v této kontrole chování systémem signálů, na něž je třeba okamžitě reagovat. Dokonce i verbální příkazy budou fungovat jako prvky signalizace:

56) J.-B. de La Salle, *Conduite des écoles chrétiennes*, vydání z r. 1828, s. 137–138. Viz rovněž Ch. Demia, *Règlements pour les écoles de la ville de Lyon*, 1716, s. 21.

„Sedněte si do lavic. Na slova *sedněte si* položí děti svou pravou ruku na stůl tak, aby položení ruky vydalo patřičný zvuk, a při tomtéž pohybu zasunou jednu nohu do lavice; na slova *do lavic* zasunou i druhou nohu a posadí se čelem k svým tabulkám... Vezměte si tabulky. Na slova *vezměte si* přiloží děti pravou ruku ke šňůrce, jež slouží k zavěšení tabulky na hřebík před nimi, a levou rukou uchopí tabulku uprostřed; na slovo *tabulky* ji sejmou a položí ji na stůl.“⁵⁷⁾

Souhrnně lze říci, že disciplína vyrábí z těl, která kontroluje, čtyři typy individuality, či spíš jednu individualitu, jež je vybavena čtyřmi charakteristikami: je celulární (díky hře prostorového rozmístění), je organická (díky kódování aktivit), je genetická (díky akumulaci času) a je kombinatorní (díky skládání sil). Aby toho dosáhla, zapojuje čtyři významné techniky: konstruuje tabulky; předpisuje manévry; ukládá cvičení; a konečně, aby zajistila kombinaci sil, organizuje „taktiky“. Taktika, umění konstruovat s lokalizovanými těly kódované činnosti a naučené schopnosti, tedy aparáty, v nichž je produkce rozmanitých sil převážena jejich propočtenou kombinací, je bezpochyby nejvyšší formou disciplinární praxe. V tomto poznatku viděli teoretici 18. století obecný základ veškeré vojenské praxe, počínaje kontrolou a výcvikem jednotlivých těl a konče využitím specifických sil nejkomplexnějších množství. Zde je architektura, anatomie, mechanika i ekonomie disciplinárního těla: „V očích většiny vojáků je taktika pouhým odvětvím rozsáhlé válečné vědy; v mých očích je základem této vědy; sama je tou vě-

57) *Journal pour l'instruction élémentaire*, duben 1816. Viz R. R. Tronchot, *L'Enseignement mutuel en France*, rukopis dizertační práce, sv. I, který počítal s tím, že žákům musí být dáno přes 200 příkazů denně (nepočítaje v to výjimečné příkazy); jen pro ráno bylo stanoveno 26 hlasových příkazů, 23 znakových, 37 zazvonění a 24 zapískání, což znamená jedno zapískání či zazvonění každé tři minuty.

dou, neboť ukazuje jak konstituovat armádu, jak ji řídit, jak ji přemísťovat, jak ji přimět bojovat; neboť sama může zastoupit početnost a ovládat mnohost; a konečně, bude zahrnovat znalost lidí, zbraní, napětí, okolností, protože taktika jsou všechny tyto znalosti spojené dohromady, jež umožňují určovat ona hnutí.“⁵⁸⁾ Anebo opět: „Pojem [taktika]... nabízí myšlenku postavení, jež se týká všech lidí utvářejících některou skupinu z těch, které společně tvoří armádu, jejich pohybů a jejich činností vzhledem k těm, které mají okolo sebe.“⁵⁹⁾

Lze připustit, že válka jako strategie je pokračováním politiky. Nesmí se ale zapomínat, že „politika“ byla vždy považována za pokračování ne-li přesně a přímo války, tedy přinejmenším vojenského modelu jako základního prostředku, který zabránil civilním potížím. Politika jako technika míru a vnitřního řádu se pokoušela uplatnit model dokonalé armády, disciplinované masy, poslušného a užitečného mužstva, regimentu v táboře i v poli, na manévrech i při cvičení. Ve velkých státech 18. století zajišťovala armáda občanský mír nepochybně proto, že byla reálnou silou, věčně hrozícím mečem, avšak rovněž proto, že byla technikou a věděním, jež umožňovaly přenést její schéma na sociální tělo. Existuje-li řada politika – válka, která je zprostředkovaná strategií, pak existuje i řada armáda – politika, zprostředkovaná taktikou. Strategie dovoluje porozumět válce jako způsobu vedení politiky mezi jednotlivými státy; taktika dovoluje porozumět armádě jako principu udržování absence války v občanské společnosti. Klasická doba poznala zrod velké politické a vojenské strategie, podle níž národy konfrontovaly jeden s druhým své ekonomické a demografické síly; poznala však také zrod minuciózní vojenské a politické taktiky, podle níž byla uvnitř států prováděna kontrola individuálních těl a sil. „Vojenství“ [*le militaire*] – instituce vojska, vo-

58) J. A. Guibert, *Essai général de tactique*, 1772, s. 4.

59) P. Joly de Maizeroy, *Théorie de la guerre*, 1777, s. 2.

jenská osobnost, válečná věda, tak odlišné od toho, co bylo dříve charakteristické pro „válečníky“ [*homme de guerre*] – se během této doby specifikuje v bodě střetu mezi válkou a vřavou bitvy na straně jedné a poslušným řádem a tichem míru na straně druhé. Historici idejí svévolně přičítají filozofům a právníkům 18. století sen o dokonalé společnosti; avšak byl zde také vojenský sen o společnosti; v základě neodkazoval ke stavu přírody, nýbrž k pečlivě podřízeným soukolím stroje, nikoli k prvotní smlouvě, ale k nepřetržitému donucování, ne k základním právům, ale k donekonečna se rozvíjejícímu výcviku, ne k svrchované vůli, ale k automatické poslušnosti.

„Disciplínu je třeba učinit národním statkem,“ prohlásil Guibert. „Stát, který zde popisují, bude mít jednoduchou, solidní a snadno ovladatelnou administrativu. Bude se podobat oněm obrovským strojům, které pomocí nijak zvlášť komplikovaných prostředků produkují znamenité výsledky; síla takového státu pramení z jeho síly, jeho blahobyt z jeho blahobytu. Čas, který všechno ničí, bude jeho moc zvětšovat. Vyvrátí vulgární předsudek vedoucí k představě, že impéria jsou podřízena imperiálnímu zákonu úpadku a zániku.“⁶⁰⁾ Napoleonský režim byl nedaleko, a s ním forma státu, která jej bude udržovat při životě, a tak nesmíme zapomínat, že tento stát byl založen nejen zákonodárci, nýbrž také vojáky, státními poradci i nižšími úředníky, muži zákona i muži tábo-ra. Odkaz Říma, s nímž se tato formace spojovala, s sebou očividně přinášel tento dvojí rejstřík: občané a legionáři, zákon a manévry. Zatímco právníci či filozofové hledali v úmluvě primitivní model pro konstrukci nebo rekonstrukci těla společnosti, vojáci a spolu s nimi technici disciplíny vypracovali procedury pro donucování jednotlivce i kolektivu těl.

60) J. A. Guibert, *Essai général de tactique*, 1772, Předmluva, s. XXIII–XXIV. Viz také to, co řekl Marx ohledně armády a forem buržoazní společnosti (dopis Engelsovi z 25. září 1857).